

Трюандалії

Еміль Верхарн

Колись любили тут гулять —
У теплих закутках рівнини.
Були у хлопців дужчі спини,
Й дівчата вміли чарувать.

Тоді за довгими столами,
Кругом простих і добрих страв,
Серед наїджів і забав,
Над салом і окороками,

Гурти підпилих гультяїв
Сміялись, бавились, співали,
На повні щелепи жували,
І налякать могли б мерців.

І кожен парубок жадливо
Шукав пругких жіночих тіл,
Які не мали більше сил.
І п'яні корчилились манливо..

Огнями клекотіла кров,
Займались погляди жагою,
Пройнявши хіттю огневою,
Щоб спопелити їх любов.

А перса ніжні та опуклі,
Що впитися б зубами в них
У шалі пристрастей міцних,
А перса звабливі й набухлі

Вже випинаються з-під рук.
Неначе яблука доспілі,
Що звисли з гілки на дозвіллі
Рожевим сяєвом навкруг.

І хіттю збурені дівчата,
Ковтаючи з ковша вино, —

Їх шлунок сповнений давно
Й спідниця їх уже зім'ята, —

Хрипіли дико в жаготі,
І божеволіли з нестями,
Кричали повними ротами,
І, мов скажені, в забутті

За самців бились, і качались
По всіх кутках серед столів;
І довго натовп клекотів
Від темної жаги, — й здавалось.

Що їх змагання віч-на-віч
Проймало гомоном долину.
І пси, вартуючи рівнину,
Від жаху вили цілу ніч.

Переклад: Микола Терещенко